

Sygn. akt V **GC 455/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Dziurlikowski
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Maresz

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko pozwanym **W. C. i A. K.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanego W. C. kwotę 1217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanego A. K. kwotę 1217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 455/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 marca 2016 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko W. C. i A. K. o zapłatę. Powód domagał się zapłaty kwoty 5.689,13 zł oraz zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzi od pozwanych, którzy pełnili funkcję członków zarządu bądź likwidatorów spółki (...) Sp. z o.o. należności z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych na rzecz spółki przez (...) S.A. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą to wierzytelność powód nabył od operatora w drodze umowy o przelew wierzytelności. Przedmiotowa należność wobec spółki została zasądzona na rzecz powoda nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. XVI Nc-e 261032/10. Nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności. W owym postępowaniu powód dochodził od spółki nieuregulowanych należności wynikających z dokumentów wystawionych przez operatora na rzecz spółki. Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie składają się następujące należności: 3.349,14 zł – należność główna zasądzona od spółki nakazem zapłaty; 1.378,91 zł – odsetki od należności głównej skapitalizowane na dzień wniesienia pozwu przeciwko spółce i zasądzone nakazem zapłaty; 661,08 zł – kwota kosztów procesu zasądzona od spółki

nakazem zapłaty; 300 zł – kwota kosztów postępowania egzekucyjnego. Powód nadmienił, iż należności dochodzone w niniejszej sprawie powstały w okresie kiedy pozwani pełnili funkcję członków zarządu spółki. Egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, więc zdaniem powoda zasadnym jest skierowanie powództwa przeciwko członkom zarządu na podstawie art. 299 k.s.h.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu Wydziału Gospodarczego.

Sąd Rejonowy w Toruniu Wydział V Gospodarczy w dniu 5 grudnia 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem zawartym w pozwie.

Pozwany A. K. działając przez profesjonalnego pełnomocnika w przepisany terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, iż objęte nakazem zapłaty wierzytelności są przedawnione, a bieg przedawnienia nie został przez stroną powodową skutecznie przerwany. Nadmienił, iż roszczenie wynikające z tytułu opłat abonamentowych przedawnia się z upływem lat 3, a termin płatności większości faktur nie został skutecznie przerwany przez powoda, bowiem termin wymagalności roszczeń upłynął przed dniem złożenia pierwszego pozwu o zapłatę z dnia 10 sierpnia 2010 roku. Wskazał również, iż dochodzenie wskazanych roszczeń od pozwanego może być skuteczne jedynie w przypadku, gdy egzekucja względem spółki jest bezskuteczna. Zauważył, iż spółka posiadała majątek, na podstawie którego można było skutecznie prowadzić egzekucję oraz prowadziła działalność gospodarczą. Zauważył, że mimo umorzenia postępowania przeciwko spółce w jej majątku znajdowały się przedmioty majątkowe z których możliwe było zaspokojenie się wierzyciela, co powoduje, iż nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce.

Pozwany W. C. w przepisany terminie złożył sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz ze zwrotem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwany wskazał, iż od dnia 23 stycznia 2008 roku nie jest już członkiem zarządu (...) Sp. z o.o., bowiem złożył swoją rezygnację z pełnionej funkcji. Pomimo licznych monitów skierowanych do spółki, których przedmiotem było uporządkowanie stanu prawnego spółki (wpisu do KRS), obecny zarząd kwestii tej nie uregulował. W dniu 15 grudnia 2014 roku stosowna informacja została skierowana do Sądu Rejonowego w Toruniu VII Wydziału Gospodarczego KRS. Nadto pozwany podniósł, iż z uwagi na fakt, że od 23 stycznia 2008 roku nie jest członkiem zarządu, nie ponosi odpowiedzialności ani winy za ewentualne niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego spółki.

W dniu 10 listopada 2017 roku pozwany udzielił pełnomocnictwa do reprezentowania go w niniejszej sprawie przez adwokata.

Sąd ustalił, co następuje :

Spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. (KRS (...)) została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 2 września 2003 roku. W skład zarządu spółki zgodnie z wydrukiem z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 12 sierpnia 2016 roku wchodził A. K., W. C. oraz J. T. K..

W. C. w dniu 23 stycznia 2008 roku złożył spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. oświadczenie o rezygnacji z dalszego udziału i członkostwa w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w T..

Pismem z dnia 15 grudnia 2014 roku W. C. poinformował Sąd Rejonowy w Toruniu VII Wydział Gospodarczy KRS o złożeniu rezygnacji z członkostwa w zarządzie spółki w 2008 roku.

(dowód: wydruk z KRS, k. 38-40v; oświadczenie W. C., k. 88; pismo do KRS, k. 89)

W dniu 27 czerwca 2008 roku została zawarta umowa przelewu wierzytelności między (...) S.A. z siedzibą w W. (cedentem) a (...) S.A. z siedzibą w Z. (cesjonariuszem) na podstawie której cesjonariusz nabył wierzytelności wobec (...) Sp. z o.o. dotyczące nr klienta (...).

(okoliczność bezsporna, dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 27 czerwca 2008 roku wraz z załącznikiem, k. 31-32; zawiadomienie o cesji wierzytelności, k. 165)

Na dzień 31 grudnia 2008 roku spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. posiadała aktywa i pasywa na łączną sumę 147.671,88 zł. Rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku wykazał stratę netto w kwocie 19.044,65 zł.

(dowód: oświadczenie kierownictwa dotyczące sprawozdania finansowego za rok 2018, k. 175; sprawozdanie z działalności spółki, k. 176; zeznania pozwanego W. C., k. 197-198)

Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny w dniu 7 września 2010 roku w sprawie XVI Nc-e (...) na skutek pozwu wniesionego przez powoda (...) S.A. z siedzibą w Z. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 4.728,05 zł wraz z odsetkami od kwot szczegółowo wymienionych w nakazie zapłaty oraz kwotę 661,08 zł tytułem kosztów procesu. Nakaz obejmował faktury wystawione za okres od stycznia 2007 roku do listopada 2007 roku.

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w dniu 7 września 2010 roku.

(dowód: nakaz zapłaty wydany z dnia 7 września 2010 roku w sprawie XVI Nc-e (...), k. 29; postanowienie Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 10 listopada 2010 roku, k. 30; pozew o zapłatę z dnia 10 sierpnia 2010 roku, k. 33-37.)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu K. M. postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012 roku przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 300 zł.

Nadto w dniu 24 czerwca 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu K. M. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 1100/12 z wniosku (...) S.A. w Z. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Z uzasadnienia postanowienia wynika, iż egzekucja okazała się bezskuteczna ponieważ spółka nie prowadzi działalności i nie odbiera korespondencji pod adresem wskazanym przez wierzyciela. Pod wskazanym adresem nie znaleziono również żadnych ruchomości mających wartość handlową i podlegających zajęciu. Dłużnik nie figuruje w bazie (...), a zajęcie wierzytelności z Urzędu Skarbowego jest nieskuteczne. Nie ustalono innego majątku dłużnika z którego może być prowadzona egzekucja.

(dowód: postanowienie komornika sądowego z dnia 24 czerwca 2013 roku, k. 41; postanowienie komornika sądowego z dnia 5 kwietnia 2012 roku, k. 42.)

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. zawiesiła prowadzoną działalność w dniu 1 lutego 2012 roku. Spółka wznowiła wykonywanie działalności w dniu 3 października 2016 roku, obecnie pod firmą Ośrodek (...) de (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (KRS (...)). Spółka jest w dobrej kondycji finansowej i w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą. Na bieżąco reguluje zobowiązania i nie ma problemów finansowych, brak jest podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

(dowód: zeznania pozwanego W. C., k. 197-198, wydruk aktualny KRS)

Pismem z dnia 23 czerwca 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w Z., na podstawie art. 299 k.s.h. wezwał W. C. oraz A. K. do uregulowania należności w kwocie 5.732,73 zł

(dowód: pisma z dnia 23 czerwca 2015 roku, k. 43-46;)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o zeznania pozwanego W. C. oraz uzyskane przez sąd i przedłożone przez strony postępowania dokumenty. Strony nie podważały wiarygodności przedłożonych do sprawy dokumentów, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego W. C. bowiem były logiczne, rzeczowe i spójne, oraz pozostawały zbieżne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 299 § 1 i 2 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się jednak uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

W orzecznictwie przeważa stanowisko, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela, iż odpowiedzialność członków zarządu jest odpowiedzialnością odszkodowawczą (deliktową), określającą wszystkie konieczne przesłanki powstania obowiązku naprawienia szkody, tj. szkodę, fakt powodujący szkodę, z którym ustawa łączy obowiązek jej naprawienia oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a tym faktem (uchwała Składu Siedmiu Sędziów SN z dnia 7 listopada 2008r. III CZP 72/2008, wyrok SN z dnia 6 lipca 2007r. III CSK 2/2007, uchwała SN z dnia 7 grudnia 2006r. III CZP 118/2006). Przesłankami odpowiedzialności ustanowionej w art. 299 § 1 k.s.h., których ciężar dowodu spoczywa na wierzycielu spółki są zaś: istnienie w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki z o.o., określonego zobowiązania tej spółki, stwierdzonego w tym czasie lub później tytułem egzekucyjnym (uchwała SN z dnia 15 czerwca 1999r. III CZP 10/99 OSNC 1999/12 poz. 203, wyrok SN z dnia 28 września 1999r. II CKN 608/98 OSNC 2000/4 poz. 67) oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce.

Specyfika przedmiotowej odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się w tym, że gdy chodzi o dowód szkody, wystarczy, że wierzyciel, który nie wygzekwował swej należności wobec spółki, przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Bezskuteczność egzekucji musi odnosić się do całego majątku spółki (tak wyr. SN z 20.10.2005 r., II CK 152/05, OSNC 2006, Nr 7–8, s. 134). Odmienne stanowisko jest sprzeczne z istotą przedmiotowej odpowiedzialności i narażałoby członka zarządu na zbyt surowe konsekwencje. Chodzi o niebudzącą wątpliwości nieściągłość wierzytelności, tj. stan, w którym z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie (por. wyr. SN z 6.12.2013 r., I CSK 54/13, Legalis; w doktrynie R. Pabis, w: Bieniak i in., Komentarz KSH, 2017, s. 855; A. Karolak, w: Karolak, Mariański, Odpowiedzialność, s. 27–28). Należy również zauważyć, iż bezskuteczność egzekucji jest stanem zmiennym. W wyr. SN z 30.5.2008 r. (III CSK 12/08, L.) oraz w wyr. z 8.12.2008 r. (V CSK 319/06, Pr. Sp. 2008, Nr 4, s. 58) trafnie wskazano, że roszczenie z art. 299 KSH należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 KSH ma zatem stan majątkowy spółki-dłużnika, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 KPC)(Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2017).

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do konkluzji, że żądanie pozwu uznać należy za nieuzasadnione. Powód wykazał wprawdzie pierwszą przesłankę odpowiedzialności: tj. istnienie zobowiązania w czasie kiedy W. C. i A. K. byli członkami zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Zobowiązanie objęte nakazem

zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 7 września 2010 roku w sprawie XVI Nc-e (...) obejmuje bowiem niezapłacone należności abonamentowe z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych, które stały się wymagalne w okresie od stycznia do listopada 2007 roku. Jak wynika z przedłożonego materiału dowodowego W. C. złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu w dniu 23 stycznia 2008 roku, a więc dopiero po powstaniu zaległości z tego tytułu. Z kolei A. K. w ogóle nie kwestionował, iż pełnił funkcję członka zarządu w czasie powstania zobowiązania objętego tytułem. Należy tu zauważyć, iż dla odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. żadnego znaczenia nie ma fakt wpisania członka zarządu do rejestru przedsiębiorców. Odpowiedzialność tę z jednej strony ponoszą członkowie zarządu od chwili ich powołania, choćby nie zostali wpisani do rejestru, z drugiej zaś strony nie ponoszą jej osoby, których mandat w czasie istnienia wierzytelności już wygasł choćby były w dalszym ciągu wpisane do rejestru (tak: A. Szajkowski, M. Tarska, w: Sołtysiński, Szajkowski, Szumański, Szwaja, Komentarz KSH, t. II, 2005, s. 965; Kidyba, Komentarz KSH, t. I, 2005, s. 1327; K. Kopaczyńska-Pieczniak, w: Kidyba, Sp. z o.o., 2007, s. 579; T. Siemiątkowski, Odpowiedzialność cywilnoprawna, s. 222). Wpis ten (w tym także wykreślenie) ma bowiem jedynie charakter deklaracyjny.

Odnosząc się do drugiej przesłanki tj. bezskuteczności egzekucji należności objętej tytułem wykonawczym przeciwko spółce, należy stwierdzić, iż powód, nie wykazał, aby egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna. Wprawdzie zostało przedłożone postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu K. M. z dnia 24 czerwca 2013 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 1100/12 z wniosku (...) S.A. w Z. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Jednak z uzasadnienia postanowienia wynika, iż egzekucja okazała się bezskuteczna ponieważ spółka nie prowadziła działalności i nie odbierała korespondencji pod adresem wskazanym przez wierzyciela. Pod wskazanym adresem nie znaleziono również żadnych ruchomości mających wartość handlową i podlegających zajęciu, dłużnik nie figurował w bazie (...), a zajęcie wierzytelności z Urzędu Skarbowego było nieskuteczne. Nie ustalono innego majątku dłużnika z którego mogła być prowadzona egzekucja.

Niemniej, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, działalność spółki była zawieszona w okresie od 1 lutego 2012 roku do 3 października 2016 roku, więc możliwość wyegzekwowania należności w tym okresie w drodze egzekucji była utrudniona. Obecnie spółka nadal prowadzi działalność gospodarczą pod nową firmą i adresem (obecnie ma siedzibę w W., a nie w T.), a także posiada majątek wystarczający do zaspokojenia dochodzonych wierzytelności. W tej sytuacji, na chwilę wyrokowania brak jest przesłanki bezskuteczności egzekucji, której zaistnienie jest niezbędne dla pociągnięcia do odpowiedzialności członków zarządu dłużnej spółki.

Na marginesie należy wskazać, iż zarzuty pozwanego A. K. dotyczące przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym tj. nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 7 września 2010 roku w sprawie XVI Nc-e (...) jest chybiony. Jak sam pozwany wskazuje, zgodnie z art. 118 k.c. (w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104)) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia przeciwko członkowi zarządu rozpoczyna się od dnia, w którym wierzyciel dowiedział się o bezskuteczności egzekucji, co najczęściej będzie miało miejsce wraz z doręczeniem postanowienia o umorzeniu z tego względu postępowania egzekucyjnego. Zakładając bowiem powszechną znajomość wpisów do KRS, z chwilą dowiedzenia się o bezskuteczności egzekucji dłużnikowi jest znana również osoba zobowiązana do naprawienia szkody (tak wyr. SN z 31.1.2007 r., II CSK 417/06, MoP 2007, Nr 5, s. 229). Postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu K. M. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 1100/12 zostało wydane w dniu 24 czerwca 2013 roku. Nawet zakładając, iż wierzyciel zapoznał się z treścią postanowienia tego samego dnia, trzyletni termin przedawnienia upłynął by w dniu 24 czerwca 2016 roku. Jednak przedmiotowe powództwo zostało wytoczone przeciwko członkom zarządu pozwanej spółki w dniu 15 marca 2016 roku i przerwało bieg przedawnienia.

Z kolei podnoszenie przez członka zarządu spółki zarzutu niezasadności roszczenia tj. zarzutu przeciwko prawomocnemu nakazowi zapłaty wydanemu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, któremu została nadana klauzula wykonalności, w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 299 k.s.h. jest niedopuszczalne.

W procesie przeciwko członkowi zarządu niedopuszczalne jest kwestionowanie przez niego zobowiązania spółki, czy też podnoszenia innych zarzutów zmierzających do wykazania niezasadności tytułu egzekucyjnego wydanego przeciwko spółce przez sąd (tak wyr. SN z 17.7.1997 r., III CKN 126/97, OSP 1998, Nr 3, poz. 62; odmiennie A. Karolak, w: A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność członków zarządu, s. 27, który w każdym przypadku uznaje możliwość kwestionowania istnienia zobowiązania spółki). Kwestionowanie tego orzeczenia przez członka zarządu oznaczałoby ponowne sądzenie w tej samej sprawie, co zgodnie z art. 366 KPC jest niedopuszczalne. Takie postępowanie naruszałoby także art. 365 § 1 KPC, zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, ale również inne sądy oraz inne organy państwowe i administracji publicznej, a w wypadkach wskazanych w ustawie również inne osoby (tak też uchw. SN z 19.11.2008 r., III CZP 94/08, OSNC 2009, Nr 10, poz. 135, w której zaznaczono, iż niedopuszczalność podnoszenia przez członka zarządu zarzutów przysługujących spółce, w szczególności zarzutu przedawnienia, wynika z deliktowego charakteru odpowiedzialności członka zarządu, jak również wyczerpującego uregulowania zasad tej odpowiedzialności w art. 299 § 1 KSH; zob. także wyr. SN z 7.2.2007 r., III CSK 227/06, OSNC 2008, Nr A, s. 19).

Podsumowując powyższe rozważania należy stwierdzić, iż powód mimo wykazania istnienia w czasie, kiedy W. C. i A. K. byli członkami zarządu spółki z o.o., określonego zobowiązania tej spółki, stwierdzonego tytułem egzekucyjnym z dnia 7 września 2010 roku, nie wykazał, aby egzekucja przeciwko spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. była bezskuteczna i że na chwilę zamknięcia rozprawy nie jest możliwe skuteczne dochodzenie swoich roszczeń od spółki, a tym samym nie wykazał przesłanek odpowiedzialności W. C. i A. K. za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa zgodnie z art. 299 k.s.h. a contrario.

Odnośnie kosztów postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 §1 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą sprawę jest powód i to on winien zwrócić koszty postępowania pozwanym. Na koszty postępowania każdego z pozwanych składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Tym samym powód zobowiązany został do uiszczenia na rzecz każdego z pozwanych kosztów postępowania w kwocie 1.217 zł.